



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **L. N.**, narozen dne x,
státní příslušnost Nigerijská federativní republika,
toho času v X,

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, čj. OAM-128/DS-PR-P12-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018, čj. OAM-128/DS-PR-P12-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaný vyslovil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 19. 4. 2017, je nepřipustná

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Z tohoto důvodu zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci. Vyslovil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Italská republika. Žalovaný odůvodnil vydané rozhodnutí tím, že podle žádného z kritérií uvedených v čl. 3 až 15 tohoto nařízení není dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti, která byla podána v Itálii, jak bylo zjištěno z databáze EURODAC. Italská republika tak je příslušná k posouzení žádosti podle čl. 3 odst. 2 nařízení. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě Evropské unie. Vycházel přitom z informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného ze dne 19. 1. 2018 o italském azylovém systému. Z této zprávy žalovaný zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany může být podána na hranicích u pohraniční policie, popřípadě na území u Imigračního úřadu policie. Během azylového řízení je s žadatelem provedeno několik pohovorů za přítomnosti tlumočníka, právní pomoc si může žadatel sjednat sám nebo využít pomoc některé z nevládních organizací. Žalovaný dále uvedl, že na úrovni Evropské unie ani Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské (resp. smluvní) státy, jímž by byla deklarována existence systémových nedostatků italského azylového systému. Závěry Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) na žalobcovu věc nedopadají, neboť není nezletilou osobou ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. Žalovaný dále uvedl, že Italská republika je členem Evropské unie, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jde o právní stát. Je považována za bezpečnou zemi původu, o mezinárodní ochranu žádají v Itálii tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci jejich obav z italského azylového systému. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko vyzývající k zastavení transferů do Itálie. Žalovaný vyšel z jeho posledního stanoviska týkajícího se situace v Itálii z července 2013, z něhož plyne, že nastalo zlepšení situace jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele, tak z hlediska kvality řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému. Žalovaný uzavřel, že žalobci nehrozí v Italské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu, že italský azylový systém vykazuje podle něho nedostatky, v jejichž důsledku by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úroveň ponižujícího, resp. nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), resp. čl. 4 Listiny základních práv EU (publikována sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 111/2009 Sb. m. s., dále jen „Listina EU“), a to zejména s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů. V této souvislosti žalobce poukázal na zprávu Swiss Refugee Council, z níž plyne, že italský přijímací systém je neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny, často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových

opatření, žadatelé nebo i beneficiáři mezinárodní ochrany často končí na ulici bez jakékoliv pomoci. Problematicnost podmínek přijetí, včetně navrátilců dle nařízení Dublin III, potvrzuje i zpráva organizace AIDA z roku 2016 a společná zpráva Danish Refugee Council a Swiss Refugee Council prezentující výsledky monitoringu situace žadatelů navracených do Itálie v roce 2016. Posledně uvedená zpráva pak konstatuje, že žádný z žadatelů neměl přístup do zařízení SPRAR center určených pro následný pobyt žadatelů, byli umístěni do přijímacích zařízení nevhodných pro rodiny s dětmi, v jednom případě nebyla ani zajištěna soudržnost rodiny. Žalobce na podkladě těchto zpráv tvrdí, že italský právní systém negarantuje žádný specifický přijímací systém pro rodiny s dětmi v dublinském řízení. Pokud navíc žadatelé již v minulosti byli umístěni v přijímacích střediscích, která opustili, mohou mít po návratu problém s žádostí o ubytování, který jim může být zamítnuta. Žalobce a jeho manželka před odchodem z Itálie bydleli v přijímacím středisku. Situace v Itálii je obecně dosti proměnlivá, a je proto třeba vždy vycházet z co nejaktuálnějších zpráv. Žalobce namítá, že žalovaný se výše uvedenými skutečnostmi vůbec nezabýval, poukázal pouze na neexistenci výstrahy vydané odpovědnými mezinárodními orgány. Takové odůvodnění je vzhledem k informacím plynoucím ze zpráv, na které žalobce poukázal, nedostatečné. Rozhodnutí se vůbec nezabývá adekvátností přijímacích podmínek v Itálii, které se týkají těhotných žen a rodin s malými dětmi. Žalovaný zcela ignoroval požadavky Evropského soudu pro lidská práva kladené na důkladnost a individuálnost posouzení situace, poukázal naopak na zcela obecné informace, jimiž by bylo možné argumentovat ve vztahu k předání jakéhokoliv žadatele do Itálie. Neexistence rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva nebo Soudního dvora Evropské unie, které by zakazovaly vrácení žadatele do Itálie, automaticky neznamená, že žalovaný může rezignovat na posouzení aktuální situace v Itálii s ohledem na okolnosti případu žalobce. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky sice ve zprávě z července 2013 uvedl, že v porovnání s předchozím stavem došlo ke zlepšení italského azylového systému, dodal však, že přetrvává řada nedostatků, zejména pokud jde o přijímací podmínky (přeplněnost center pro žadatele). Jelikož toto stanovisko nebylo doposud revidováno, lze mít za to, že nedostatky přetrvávají. Oproti období, kdy bylo stanovisko vydáno, vzrostl v Itálii počet žadatelů téměř trojnásobně. Počet nevyřízených žádostí o udělení mezinárodní ochrany nasvědčuje tomu, že italský azylový systém je přetížen a neschopen vypořádat se s takovým počtem žadatelů, což vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování žádostí.

3. Žalobce dále napadá rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že v něm vůbec není odůvodněno, proč žalovaný nepřikročil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Z judikatury NSS (rozsudky čj. 2 Azs 222/2016 – 24 a čj. 5 Azs 229/2016 – 44) plyne, že v případech hodných zvláštního zřetele, jimiž jsou humanitární případy nebo případy, kdy je namístě projev solidarity mezi členskými státy, je žalovaný povinen odůvodnit, proč se rozhodl diskrečního oprávnění založeného čl. 17 nařízení Dublin III. nevyužít. Jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce se domnívá, že pokročilý stupeň těhotenství jeho manželky, kvůli němuž je na ně třeba nahlížet jako na zranitelné žadatele, představuje důvod hodný zvláštního zřetele.
4. V neposlední řadě žalobce zdůrazňuje, že s ohledem na těhotenství jeho manželky patří do skupiny zranitelných žadatelů, takže žalovaný měl zaměřit svoji pozornost na zjištění, jaké podmínky je Itálie schopna žalobci a jeho rodině garantovat, a měl si zajistit individuální záruky. Žalobce se domnívá, že jelikož si žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

5. Žalovaný se ve vyjádření ze dne 27. 3. 2018 s žalobou neztotožnil a navrhl, aby ji soud zamítl. K žalobním bodům žalobce uvedl, že v průběhu řízení zjistil skutečný stav věci a hodnotil ho striktně podle jednotlivých článků nařízení Dublin III. K čl. 17 nařízení žalovaný uvedl, že postup podle něho je výlučně v diskreci členského státu Evropské unie, žadatel na něj nemá nárok, přičemž nařízení nevyžaduje, aby členský stát odůvodnil, proč této možnosti nevyužil. Žalovaný se domnívá, že shromáždil veškeré informace týkající se italského azylového systému a zabýval se jimi na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Ostatně sám žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil kvalitu italského azylového systému a pouze uvedl, že se mu tam nelíbilo, aniž by to více specifikoval či doložil relevantní důkazy.

Posouzení žalobních bodů

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
7. Obsahem správního spisu je výsledek lustrace žadatele v informačním systému EURODAC, podle něhož byla nalezena shoda dokládající, že žalobce podal dne 19. 4. 2017 v Italské republice žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce předložil italský průkaz totožnosti vystavený obcí Campobasso, povolení k pobytu vystavené kvesturou v Campobasso a kartu pojištěnce zdravotní pojišťovny. Při pohovoru provedeném v rámci řízení dle nařízení Dublin III žalobce dne 5. 2. 2018 uvedl, že odcestoval ze země původu kvůli nepříznivé bezpečnostní situaci v jeho regionu. Jel do Libye, ale ani tam není bezpečno, proto jel do Evropy. Cestoval sám přes moře ve člunu, Italové ho vytáhli z moře, což bylo v listopadu 2016. Pobýval v táboře v Campobasso asi jeden rok a dva měsíce. Ubytování bylo strašné, jídlo dostával dvakrát za den, ale bylo nedostatečné. Pokoj byl malý, lůžka dvoupatrová, na pokoji jich bylo 6. Manželka za ním přicestovala později v květnu 2017. Byla ubytovaná ve stejném městě, ale v jiném táboře, který je určen pro ženy. Manželka za žalobcem jezdila, během pobytu v Itálii byla těhotná, ale kvůli špatné lékařské péči potratila. Když pak otěhotněla podruhé, už k lékaři nešli. Žalobce žádal, aby mohl bydlet s manželkou, ale italské orgány to odmítly. Proto žalobce s manželkou odjel do Německa, do Berlína. Po cestě je na území České republiky zadržela policie. Oddací list žalobce nepředložil, neboť ho má v Nigérii, sňatek uzavřel v květnu 2015. Datum narození manželky nezná, seznámili se ve státě Ondo v Nigérii, kde byl žalobce kvůli práci. Součástí spisu je i úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje dne 28. 1. 2010 v rámci zajištění dle zákona o Policii České republiky.
8. Jedinou zprávou o italském azylovém systému je informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného ze dne 19. 1. 2018. Ve zprávě je popsán systém azylových středisek, která jsou zařazena do prvního nebo druhého sledu. Střediska prvního sledu jsou chápána jako střediska sloužící pro registraci žadatelů a formalizaci žádostí, žadatelé v nich zůstávají do dokončení procesu jejich identifikace. Podmínky v těchto zařízeních se liší dle typu střediska, např. nouzová přijímací střediska splňují jen základní standard pro krátkodobý pobyt. Obecně je nicméně zajištěn základní standard, včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo právní pomoci. Střediska druhého sledu představuje Systém ochrany žadatelů o azyl a uprchlíků (SPRAR), což je decentralizovaný systém veřejně financovaných malých azylových středisek. Na konci roku 2016 byla kapacita středisek 175 000 osob, z toho téměř tři čtvrtiny připadaly na nouzová přijímací střediska. Ve střediscích SPRAR, kde mají žadatelé vyčkávat rozhodnutí o žádosti, je okolo 23 000 míst. Střediska byla plně obsazená. Od roku 2014 vzniklo 11 středisek pro žadatele přijaté skrze dublinský systém, 3

z nich jsou vyčleněna pro zranitelné žadatele. Umístění žadatelů při návratu do Itálie záviselo na tom, v jakém stádiu bylo jejich řízení o mezinárodní ochraně. Obecně při umísťování žadatelů postupují italské úřady v závislosti na volné kapacitě. Ve zprávě je dále uvedeno, že za rok 2016 bylo v Itálii registrováno 122 960 žádostí o mezinárodní ochranu, došlo 26 116 žádostí jiných členských států Evropské unie o přijetí žadatele zpět.

9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 17 odst. 1 pododstavce prvního nařízení Dublin III se může každý členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení Dublin III pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

10. Otázkou, zda správní orgán, který rozhoduje o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a konstatuje příslušnost jiného státu, je povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, proč nevyužil diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, se Nejvyšší správní soud již zabýval, přičemž v usnesení ze dne 28. 7. 2016, čj. 9 Azs 118/2016 – 36, a v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016 – 26, dospěl k závěru, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil a konstatoval: „(...) diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a

nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“ (srov. bod 31 až 33 odůvodnění). Dále doplnil, že „(...) užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (...).“ (srov. bod 34) Nejvyšší správní soud tedy v posledním citovaném rozsudku dospěl k právnímu závěru, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění.

11. Tyto závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016 - 44, v němž uvedl: „Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“ V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016 - 24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“

12. K čl. 17 odst. 1 se vyjádřil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 16. 2. 2017, *C. K. a další v. Republika Slovenija*, C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127 (dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>). Tento rozsudek se týkal předběžné otázky Slovinska ze dne 21. 11. 2016 a otázky přemístění závažně nemocného žadatele o azyl do Chorvatska, státu příslušného k posouzení jeho žádosti. Soudní dvůr v této věci dospěl k závěru, že výklad čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III představuje otázku výkladu unijního práva. Dále dospěl k závěru, že článek 4 Listiny EU (zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu) musí být vykládán v tom smyslu, že „i při neexistenci závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v členském státě příslušném pro posouzení žádosti o azyl, lze přemístění žadatele o azyl v rámci nařízení Dublin III provést pouze za podmínek, které vylučují, že toto přemístění s sebou ponese skutečné a prokázané riziko, že dotyčná osoba bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu tohoto článku.“ Soudní dvůr dále konstatoval, že pokud členský stát zjistí, že „zdravotní stav dotyčného žadatele o azyl se v krátké době nezlepší nebo že odklad řízení po dlouhou dobu může zhoršit stav dotyčné osoby, může se dožadující členský stát rozhodnout, že žádost přezkoumá sám, přičemž uplatní „diskreční ustanovení“ stanovené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Článek 17 odst. 1 tohoto nařízení vykládaný ve světle článku 4 Listiny nelze vykládat tak, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, ukládá tomuto členskému státu povinnost, aby uvedené ustanovení uplatnil.“
13. Tato východiska jsou součástí již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 28. 3. 2017, čj. 6 Azs 16/2017 – 61, nebo rozsudek ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 398/2017 – 25).
14. V dané věci je třeba vyjít z toho, že žalobce je ženatý a na území České republiky se nachází společně se svojí těhotnou manželkou. Tyto skutečnosti (tedy uzavření manželství a gravidita manželky) vyplývají z obsahu správního spisu a žalovaný je v napadeném rozhodnutí nezpochybnil. Současně s napadeným rozhodnutím, které se týká toliko žalobce, rozhodl žalovaný i o předání žalobcovy manželky, a to rovněž do Itálie. Povinností orgánů České republiky je postupovat tak, aby nedošlo k rozdělení manželského páru, tedy potažmo nastávající rodiny. Za těchto okolností se tak může žalobce dovolávat ve vztahu k aplikaci nařízení Dublin III též skutečností, které se nevztahují k němu osobně, nýbrž se jej týkají skrze existující rodinná pouta. Ve vztahu k samotnému žalobci není dána žádná skutečnost, která by mohla vést k úvahám o případném použití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Jediná mimořádná okolnost se týká žalobcovy manželky a souvisí s jejím těhotenstvím.
15. Při přezkumu rozhodnutí o přemístění žadatele o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III je třeba vycházet ze skutkového stavu ke dni rozhodování soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016 – 22). Vzhledem k tomu, že žalobce ani jeho manželka v její věci projednávané u téhož soudu pod sp. zn. 52 Az 2/2018 soudu nesdělili, že by žalobcova manželka již porodila, vychází soud z toho, že je stále těhotná. Posuzuje-li tedy soud okolnosti rozhodné z hlediska možné aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, přichází do úvahy toliko těhotenství žalobcovy manželky, což je důvod zdravotního charakteru. Otázka dostupnosti lékařské péče pro žalobcovu manželku coby ženu ve vysokém stupni těhotenství, resp. rodičku, a pro novorozence v Itálii je věcí posouzení systémových nedostatků italského azylového systému, tedy případné aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. Pro případnou aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III by bylo významné pouze to, zda by již samotný fyzický přesun vystavil

žalobcovu manželku takovým podmínkám, které by s sebou nesly skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení zdravotního stavu (ohrožení života a zdraví plodu a žalobcovy manželky). Za těchto podmínek by samotné přemístění (cesta) představovalo nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU; je absolutní povinností České republiky zabránit tomu, aby byla žalobcova manželka vystavena takové hrozbě (rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie C-578/16, odst. 73 až 77). Této povinnosti by mohla Česká republika dostat jednak tím, že na základě čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III převezme odpovědnost za posouzení žádosti žalobce a jeho manželky o mezinárodní ochranu (není ovšem povinností České republiky postupovat tímto způsobem, viz odst. 88 rozhodnutí C-578/16), nebo tím, že přijme veškerá opatření nezbytná k tomu, aby samotný převoz žalobcovy manželky probíhal za podmínek, které by ji nevystavily hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení. Takovým opatřením přitom může být i odložení výkonu přemístění, jež může vyústit i v to, že Italské republice zanikne její povinnost převzít žalobce a jeho manželku v důsledku uplynutí lhůty pro jejich přemístění (čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III).

16. V dané věci žalobce ani jeho manželka (což soud ověřil nahlédnutím do spisu sp. zn. 52 Az 2/2018) nedoložili, že by těhotenství probíhalo jakkoliv nestandardním způsobem a existovalo zvýšené riziko ohrožení života či zdraví plodu nebo žalobcovy manželky, naopak z lékařské zprávy založené ve správním spisu vedeném k případu žalobcovy manželky a z jejího vyjádření při výsledku lze usuzovat na standardní průběh těhotenství bez komplikací. Nebyly tedy předloženy takové skutečnosti, z nichž by plynulo, že samotný převoz může s vysokou mírou pravděpodobnosti ohrozit jejich život či zdraví. Tvrzení žalobce, že jeho manželka již v minulosti během pobytu v Itálii potratila, takovou skutečností není, neboť se tak stalo patrně nedlouhou po strastiplné cestě po moři z Libye do Itálie. Jestliže se při druhém těhotenství žalobcova manželka vypravila z italského přijímacího zařízení na dlouhou cestu do Berlína, lze presumovat, že obnovila ztracené síly, aktuálně pobývá již několikátý týden v zařízení pro zajištění cizinců uzpůsobenému pro pobyt rodin s dětmi. Objektivně tedy nebyly doloženy důvody, pro něž by mělo přemístění žalobcovy manželky ohrozit její zdraví nebo zdraví plodu. Samotné těhotenství žalobcovy manželky proto nelze považovat za skutečnost natolik významné a ojedinělé povahy, že by ji bylo možno podřadit pod humanitární důvody ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalovanému proto nelze vytýkat, že v napadeném rozhodnutí neuvedl své úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru, že nevyužije diskrečního oprávnění upraveného v citovaném ustanovení a nepřevzme posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu podané v Italské republice. Tento žalobní bod tak není důvodný.
17. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že italský azylový systém vykazuje závažné systémové nedostatky, pro něž je namístě aplikovat čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III.
18. Za systémové nedostatky azylového systému lze považovat nedostatky azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které mají původ ve vlastních základech tohoto systému a kterým jsou vystaveni všichni žadatelé nebo jejich určité skupiny, a to nikoliv nahodile či ojediněle, nýbrž předvídatelně a pravidelně. Dále jde o nedostatky týkající se faktických okolností, které vedou k tomu, že teoreticky věcně správně koncipovaný azylový systém zcela nebo v podstatném rozsahu není schopen plnit své funkce a stává se ve významném ohledu neúčinným. Ojedinělé případy nezakládají existenci systémových nedostatků. O ty

se jedná až v případě, kdy by žadateli byl v případě navrácení do členského státu Evropské unie odpovědného za posouzení jeho žádosti odepřen nebo zásadním způsobem ztížen přístup k azylovému řízení nebo pokud azylové řízení v tomto členském státě trpí základními nedostatky nebo pokud tento členský stát není schopen během řízení o mezinárodní ochraně uspokojovat základní životní potřeby žadatele (např. ubytování, stravování, hygienu) v přijatelném standardu, a to z důvodu nedostatečného vybavení nezbytnými prostředky.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že Itálie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Itálie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav žadatelů o mezinárodní ochranu z tamního azylového systému. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora EU, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Ženevské úmluvy a Newyorského protokolu, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Dále žalovaný poukázal na stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii z července 2013, dle kterého se tamní situace zlepšuje.
20. Takto obecné a opakovaně žalovaným užívané (a to ve vztahu k různým členským státům Evropské unie) zdůvodnění nepovažuje soud za dostatečné (shodně viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 Azs 19/2017 – 26). Žádná z odkazovaných zpráv či stanovisek není součástí správního spisu. Zjištění, která žalovaný z citovaných zpráv učinil, jsou pouze stručně reprodukována a nemají oporu ve správním spisu. Tato vada pak znemožňuje soudu závěry žalovaného jakkoli přezkoumat. Dále je třeba uvážit žalovaného vytknout, že jediná dostatečně specifikovaná zpráva vážící se k poměrům v Itálii je datována z července 2013, takže ji rozhodně nelze považovat za aktuální. Jde o materiál pocházející z doby, kdy Evropský soud pro lidská práva vydal rozhodnutí ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, v němž poukázal na systémové nedostatky italského přijímacího systému, které tíživě dopadají zejména na zranitelné žadatele. Od té doby se počet žádostí o mezinárodní ochranu podaných v Italské republice mnohonásobil. Vzhledem ke značnému vývoji v členských státech nejvíce zatížených migrační krizí je aktuálnost podkladů rozhodnutí zcela zásadní pro řádné zjištění skutkového stavu.
21. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný shromáždil za účelem posouzení podmínek, jimž by žalobce byl vystaven v případě navrácení do Italské republiky, pouze zprávu zpracovanou odborem azylové a migrační politiky žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně zrekapituloval obsah této zprávy, neuvedl však, jak tyto poznatky

hodnotí ve vztahu k postavení žalobce a požadavkům plynoucím z čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III.

22. Zmíněná zpráva odboru azylové a migrační politiky žalovaného vychází z poznatků získaných z řady rozličných zdrojů, mj. též ze zpráv AIDA (Asylum Information Database). Na prvních pěti stranách je popsána italská legislativní úprava průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a soudního přezkumu. Na dalších dvou stranách je obecně popsán systém přijímacích středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu. Ve zprávě je zmíněno, že od roku 2014 vzniklo 11 středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu přijaté zpět skrze dublinský systém, z toho 3 střediska byla vyčleněna pro zranitelné osoby. Jejich umístění při návratu do Itálie závislou též na tom, v jakém stádiu bylo jejich řízení o mezinárodní ochraně; italské úřady obecně postupují při umísťování žadatelů v závislosti na volné kapacitě středisek. Tato zpráva poskytuje pouze základní (místy značně schematický a zjednodušující) teoretický přehled typů řízení o mezinárodní ochraně a ubytovacích kapacit, aniž by ovšem cokoliv vypovídala o skutečných poměrech a realitě, s kterou se po navracení do Italské republiky setkávají zranitelní žadatelé (těhotné ženy, rodiny s dětmi). Informace o vyhrazení 11 ubytovacích zařízení pro žadatele vrácené dle nařízení Dublin III, z nichž 3 jsou určena pro zranitelné žadatele, nevypovídá nic o tom, zda každému zranitelnému žadateli navracenému do Italské republiky je zajištěno umístění do těchto zařízení (v roce 2016 bylo do Itálie navraceno dle nařízení Dublin III 4 061 žadatelů!). Soud již nyní předesílá, že tuto zprávu nepovažuje za dostatečnou pro posouzení otázky, zda žalobce bude společně se svojí manželkou po předání do Italské republiky čelit takovým podmínkám, které je nevystaví nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení.
23. Je třeba připomenout, že Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) dospěl k závěru, že zranitelným žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí v Italské republice v důsledku systémových nedostatků týkajících se podmínek přijetí nebezpečí ponižujícího a nelidského zacházení. Pokud by tedy smluvní státy Úmluvy vrátily zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu do Italské republiky bez individuálních záruk poskytnutých Italskou republikou, porušily by čl. 3 Úmluvy. Poukázal na to, že domněnka vztahující se na smluvní státy Úmluvy, že na jejich území k aktům, které lze kvalifikovat jako nelidské či ponižující zacházení, nedochází, je vyvratitelná, a to za podmínky, že byly prokázány závažné důvody, na jejichž základě se lze domnívat, že osoba, která má být navracena, čelí skutečnému nebezpečí, že bude podrobena v důsledku stavu přijímacích podmínek nelidskému či ponižujícímu zacházení. Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, že je třeba v případě předání žadatelů o mezinárodní ochranu na základě dublinského nařízení do Itálie dbát na to, aby na území Itálie nedošlo k oddělení členů rodiny a aby rodina byla ubytována v zařízení vhodném pro pobyt dětí.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobcův případ není srovnatelný se skutkovými okolnostmi, které byly dány ve věci Tarakhel proti Švýcarsku. To žalovaný odůvodnil tím, že žalobce není nezletilou osobou ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. Žalovanému lze nepochybně přisvědčit v závěru prvním, a sice že žalobce není nezletilou osobou, nelze mu však přisvědčit v závěru druhém, tedy že není součástí širší rodiny. Jak soud uvedl již výše, žalobce během pohovoru uvedl, že se na území České republiky zdržuje společně s manželkou, která rovněž požádala o mezinárodní ochranu v Itálii. Manželka je těhotná. Žalovaný se k těmto informacím nijak

nevyjádřil, nečinil je spornými, je proto třeba presumovat, že je má za prokázané. Za těchto okolností nelze na žalobce pohlížet jako na samostatného dospělého zcela zdravého muže, je třeba ho považovat za součást rodiny, kterou dále tvoří jeho manželka, přičemž v krátké době očekávají narození dítěte. Na žalobce a jeho manželku tak je třeba hledět jako na osoby zranitelné, a to v současnosti z důvodu těhotenství žalobcovy manželky a následně z toho důvodu, že se členem rodiny stane novorozenec [k tomu viz definici zranitelných osob obsaženou v čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „směrnice 2013/33/EU“)]. Žalobcova manželka, resp. posléze jejich novorozené dítě, od nichž však nelze žalobce oddělit [dle čl. 18 odst. 2 písm. a) výše uvedené směrnice musí být při ubytování žadatelů zaručena ochrana jejich rodinného života], vyžadují poskytnutí specifických podmínek přijetí, zejména pokud jde o kvalitu ubytování, stravy a lékařské péče.

25. V nyní posuzované věci neudělily italské orgány žalovanému žádné individuální garance týkající se přijímacích podmínek žalobce a jeho těhotné manželky po přicestování do Itálie, ostatně žalovaný ani takový požadavek nevznsl. Italské orgány ani nereagovaly na žádost žalovaného o převzetí žalobce, žádost žalovaného se má za akceptovanou pouze na základě fikce dle čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III.
26. Soud se na základě argumentace a konkrétních odkazů na zdroje, z nichž žalobce své poznatky o italském azylovém systému čerpá, obsažených v žalobě, jež byla žalovanému doručena, seznámil se zprávou Asylum Information Database (AIDA) o italském azylovém systému, která byla publikována v březnu 2018 (dostupná na http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_2017update.pdf) a vychází ze stavu ke dni 31. 12. 2017. Zaměřil se přitom na informace, které popisují podmínky přijetí, jimž jsou vystaveni žadatelé o mezinárodní ochranu navrátilí se do Itálie na základě nařízení Dublin III, resp. jakýkoliv žadatelé. Plyne z nich, že v návaznosti na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku zaslalo italské dublinské středisko dne 15. 2. 2016 dublinským střediskům ostatních členských států Evropské unie dopis, v němž bylo uvedeno, že pro rodiny s dětmi rezervuje 85 míst ve střediscích zapojených do systému SPRAR (pobyťová střediska druhého sledu). V aktualizaci ze dne 12. 10. 2016 je zmíněno již jen 58 míst. Pro rok 2017 požádalo italské ministerstvo vnitra systém SPRAR o rezervování 70 míst pro zranitelné žadatele navrácené dle nařízení Dublin III. Dále je ve zprávě uvedeno, že v roce 2016 bylo do Itálie navraceno 4 061 žadatelů o mezinárodní ochranu, údaje za rok 2017 nejsou prozatím známy, ale dle dostupných indicií lze předpokládat nárůst. Zpráva uvádí, že pouze v případech, kdy italské dublinské středisko výslovně uzná příslušnost Italské republiky, je předávajícímu státu oznámeno letiště, které je z hlediska převozu žadatele do pobyťového střediska nejvhodnější. Pokud se stane Itálie příslušnou na základě fikce upravené nařízením Dublin III, jsou žadatelé o mezinárodní ochranu přijímáni zpravidla na hlavních letištích (Řím, Milán) a pohraniční policie na letišti jim sdělí, u jaké kvestury se mají ohlásit. Kvestura odpovědná za daný případ je často velmi vzdálena od letiště a žadatelé o mezinárodní ochranu mají jen několik málo dnů na to, aby se tam dopravili. Navíc žadatelé nejsou doprovázeni k odpovědné kvestuře ani jim nejsou poskytnuty informace, jak nejlépe se tam mohou dopravit. Žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří byli předáni do Itálie podle nařízení Dublin III, se mohou nacházet v různém postavení v závislosti na tom, v jakém stádiu se nachází řízení o jejich žádosti. Pokud před svým odchodem z Itálie byli ubytováni v přijímacím zařízení, mohli by

v případě návratu čelit problémům, neboť v důsledku jejich odchodu jim mohlo být odebráno právo na ubytování a prefekt by jim mohl odepřít přístup do přijímacího systému, musí nicméně zohlednit specifické podmínky zranitelných žadatelů. Zpráva se dále odkazuje na informace shromážděné organizacemi Danis Refugee Council a Swiss Refugee Council (těch se žalobce v žalobě rovněž dovolává), že v žádném z monitorovaných případů návratu žadatelů do Itálie podle nařízení Dublin III nebylo žadatelům poskytnuto ubytování v pobytových střediscích druhého sledu, které se vyznačují lepší kvalitou, nýbrž byli ubytováni v zařízeních nevhodných pro děti, v jednom případě dokonce ani nebyla zachována jednota rodiny. Postup italských úřadů při zajišťování ubytování těmto žadatelům je značně arbitrární, rodiny a jiné zranitelné osoby jsou vystaveny nebezpečí porušení jejich lidských práv. Závěry monitorování jsou platné i pro situaci ve zbytku roku 2017, neboť zajištění ubytování pro tyto žadatele zůstalo i poté loterií. Zmíněn je i poznatek organizace Lékaři bez hranic z února 2018, že mezi bezdomovci vzrůstá počet žadatelů o mezinárodní ochranu navrácených do Itálie dle nařízení Dublin III. Zpráva AIDA uvádí, že úroveň jednotlivých typů ubytovacích zařízení i konkrétních zařízení v rámci téhož typu se významně liší. Péče, která je věnována zranitelným osobám, je často neadekvátní v důsledku nízké koordinovanosti mezi provozovateli jednotlivých ubytovacích zařízení. Úroveň podmínek v přijímacích střediscích prvního sledu je velmi nevyvážená, často bývají přeplněná, v provizorních přijímacích střediscích (CAS) se lze setkat s nedostatečnou hygienou a bezpečností. Naproti tomu podmínky v pobytových zařízeních druhého sledu (SPRAR) jsou výrazně lepší. Pokud jde o zdravotní péči, registrovaní žadatelé o mezinárodní ochranu, mezi něž patří i žalobce a jeho manželka, neboť oba předložili žalovanému kartu zdravotního pojištění, mají přístup k lékařské péči v plném rozsahu jako italsí státní občané, na rozdíl od nich navíc bezplatně, často se však setkávají s jazykovou bariérou. Zpráva AIDA potvrzuje, že těhotné ženy i děti jsou italskou právní úpravou považovány za zranitelné osoby a mělo by k nim být přistupováno specificky.

27. Z výše uvedeného plyne, že existují vysoce aktuální zprávy o italském azylovém systému, které podrobně popisují nejen legislativu, ale především praxi týkající se podmínek přijetí v Itálii. Tyto zprávy přitom vystihují i specifické podmínky, jimž jsou vystaveni žadatelé navrácení do Itálie na základě nařízení Dublin III, mezi nimi zejména těhotné ženy a rodiny s dětmi. Ve vztahu k této mimořádně zranitelné skupině osob nelze vyjít z domněnky, že jelikož je Italská republika právním státem respektujícím své mezinárodněprávní závazky, plynoucí mj. z členství v Evropské unii, jsou této skupině osob zaručeny na území Italské republiky takové přijímací podmínky, které jsou v souladu s požadavky směrnice 2013/33/EU, a tudíž nevystaví je riziku nelidského či ponižujícího zacházení. Bylo tedy na žalovaném, aby se podrobně zabýval tím, jaké konkrétní podmínky přijetí může žalobce v Italské republice očekávat, přičemž žalovaný měl zohlednit, že vzhledem k těhotenství žalobcovy manželky je třeba na žalobce pohlížet jako na součást skupiny zranitelných žadatelů o mezinárodní ochranu, která vyžaduje zvláštní podmínky přijetí. Tuto skutečnost ovšem žalovaný zcela pominul a na žalobce nesprávně pohlížel jako na samostatného a soběstačného muže, jenž žádné zvláštní podmínky přijetí nevyžaduje. Ze shora citované zprávy AIDA přitom plyne, že dle nařízení Dublin III navrácení žadatelé mohou být vystaveni specifickým obtížím spojeným zejména se zajištěním ubytování v azylových zařízeních a přepravou do nich, přičemž tyto obtíže mohou naléhavěji dopadat právě na zranitelné žadatele. Při hodnocení poznatků o reálném fungování italského azylového systému z pohledu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého

nařízení Dublin III není významné, jak velké úsilí Italská republika vynakládá k odstranění dříve konstatovaných (rozhodnutí ve věci Tarakhel proti Švýcarsku) systémových nedostatků. Rozhodující je, zda s ohledem na faktické okolnosti existuje značná pravděpodobnost, že konkrétně žalobce bude kvůli četným poruchám azylového systému vystaven nebezpečí zacházení, jež by bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy a čl. 4 Listiny EU.

28. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v něm nezabýval otázkou, jaké podmínky přijetí jsou italské orgány v praxi pravidelně schopny zajistit (a garantovat) žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří patří do skupiny zranitelných osob a vyžadují specifické podmínky přijetí související s vysokým stupněm těhotenství, nastávajícím porodem a péčí o novorozence. Nutno dodat, že za účelem posouzení této otázky žalovaný neshromáždil dostatek podkladů rozhodnutí, neboť jediná zpráva o italském azylovém systému, která je součástí správního spisu, dostatečně nepopisuje reálné podmínky, kterým je specificky tato skupina žadatelů (zranitelní žadatelé navracení do Italské republiky na základě nařízení Dublin III) vystavena, ačkoliv takové zprávy existují a jsou žalovanému dostupné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Rozhodl současně o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Otázkou, zda navracení žalobce jakožto žadatele nacházejícího se ve specifickém postavení (zranitelná skupina žadatelů) do Italské republiky brání čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III, se soud věcně nezabýval, neboť tuto úvahu musí provést nejprve žalovaný (a to třeba po získání individuálních garancí ze strany Italské republiky), soud může jeho závěry toliko přezkoumat, nikoliv doplnit napadené rozhodnutí o v něm absentující úvahu. Doposud provedené dokazování týkající se přijímacích podmínek v Italské republice je vzhledem ke specifické situaci žalobce nedostatečné a je třeba ho zásadním způsobem doplnit, a to v rozsahu, jenž překračuje možnosti doplnění dokazování v rámci soudního řízení.
31. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení zcela procesně úspěšný, ovšem žádné náklady mu v této souvislosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. dubna 2018

Tomáš Kocourek v. r.
soudce